

Arrest

nr. 144 366 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 november 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 17 november 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, M.D. attaché genomen op 17.11.2010 wordt aan **de persoon die verklaart zich T.D. te noemen, (...), en welke verklaart van Rusland (Federatie van) nationaliteit te zijn,** het bevel gegeven **om uiterlijk op 22/11/2010 om middernacht,** het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken,*

Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING :

x - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : **de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.**

x - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of Martha Dehandschutter, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden;

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal in de Spar van Antwerpen-Centraal Station; PV nr AN.55.CA.103017/2010 van de politie van Antwerpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel, van het draagkrachtbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"III.1. HUMANITAIRE SITUATIE

Aangezien verzoekster gewoonweg niet naar haar land van herkomst kan terugkeren door haar sociale en affectieve band met België en de vrienden dewelke zij hier heeft;

Dat verzoekster met Rusland geen enkele binding meer heeft en zij haar verder leven alhier wil doorbrengen;

III.2. SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MOTIVERINGSBEGINSEL, DRAAGKRACHTBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL (ARTIKEL 62 WET 15 DECEMBER 1980)

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);

Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 17-11-2010 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoorde;

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing deze beslissing dan ook niet verantwoorden;

Dat het louter niet beschikken over de nodige papieren, t.tz. een geldig paspoort en geldig visum, geen afbreuk doet aan de feitelijke toestand van verzoekster dewelke gedurende geruime tijd op Belgisch grondgebied verblijft;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt;

III.3. SCHENDING BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (ARTIKEL 2 EN 3 WET BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 17-11-2010, niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels ze werd genomen;

Dat ten eerste dient opgemerkt te worden dat totaal wordt voorbijgegaan aan de feitelijkheid dat verzoekster niet kan terugkeren enerzijds (o.a. wegens financiële redenen), anderzijds geen juridische grondslag (melding van juridische regelgeving) dienaangaande wordt gegeven;

Dat een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat verder zelfs kan worden gesteld dat, gelet op de verplichting van een duidelijke en precieze motivering, dient te worden verwezen naar de van toepassing zijnde (wets)artikelen;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan deze vereiste;

Dat immers geen enkel nazicht wordt verricht omtrent verzoekster en louter de vermelding van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 onvoldoende is;

Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de motieven die in het bevel niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de beslissing te schragen, niet in het minst daar in het bevel nergens wordt geargumenteed omtrent de zich voordoende concrete feitelijke situatie van verzoekster in België;

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot redelijkheid;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;"

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht vanuit de aangevoerde schendingen van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt wordt in de motieven zeer duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregels namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, wel degelijk een motivering in feite. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekster op heterdaad werd betrapt voor winkeldiefstal in de Spar van Antwerpen-Centraal Station zoals wordt geattesteerd door het PV nr. (xxxx) van de politie van Antwerpen. Deze concrete motieven worden door verzoekster niet betwist noch weerlegd en vinden grond in de stukken van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat deze motieven de verzoekster in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat voldaan is aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van

de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In dit kader legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. Verzoekster houdt voor dat het louter niet beschikken over de nodige papieren geen afbreuk doet aan de feitelijke toestand van verzoekster. Zij voert aan dat zij gedurende ruime tijd op het Belgische grondgebied verblijft, dat ze geen enkele binding meer heeft met Rusland, dat zij “gewoonweg” niet naar haar land van herkomst kan terugkeren door haar sociale en affectieve band met België en de vrienden die zij hier heeft, dat zij hier haar verder leven wil doorbrengen en dat ze niet kan terugkeren o.a. wegens financiële redenen.

Een loutere wens om in België haar leven verder te zetten volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Wat betreft haar sociale en affectieve banden met België en de vrienden die zij hier heeft, moet worden opgemerkt dat deze sociale banden werden ontwikkeld in een periode dat zij zich ervan bewust was dat haar verblijfsstatus in België precair was. Uit de feiten van het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit heeft beschikt over een reglementair verblijf in België maar reeds eerder verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de sociale banden die werden aangegaan ondanks het feit dat verzoekster wist dat zij het grondgebied moest verlaten, elementen zijn waarmee de gemachtigde rekening diende te houden. Daargelaten de vaststelling dat enige stavingselementen ontbreken die het bestaan van deze sociale banden aantonen, merkt de Raad op dat verzoekster geen onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk maakt die het handhaven van deze sociale banden in het land van herkomst of elders verhinderen. Verzoeker meldt weliswaar dat zij geen enkele binding meer heeft met Rusland en dat zij niet kan terugkeren wegens financiële redenen, maar zij beperkt zich tot loutere beweringen die niet worden gestaafd met een begin van bewijs. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was en met deze elementen rekening diende te houden, aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit melding heeft gemaakt van een “humanitaire situatie” bijvoorbeeld in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om bij terugkeer naar haar land van herkomst of elders eveneens de normale sociale contacten uit te bouwen en dat zij in de onmogelijkheid zou zijn blijvend contact te houden met haar vrienden- en kennissenkring in België. De Raad wijst volledigheidshalve nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met vrienden en kennissen en de sociale banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met die elementen eigen aan de concrete feitelijke situatie van verzoekster waarvan hij op de hoogte was. In het licht van deze omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat de voormelde motieven onjuist of onzorgvuldig zijn. Zij slaagt er dan ook niet in de voormelde concrete motieven te weerleggen. Evenmin toont verzoekster aan dat de beslissing van de gemachtigde tot afgifte van het bestreden bevel, in het licht van haar onregelmatig verblijf en de vaststelling dat zij geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, alle redelijkheid te buiten gaat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES